

DECLARACIÓ INSTITUCIONAL QUE PRESENTA EL GRUP MUNICIPAL D'ERC LLAVANERES - AM A L'AJUNTAMENT DE SANT ANDREU DE LLAVANERES PER A L'ADHESIÓ AL MANIFEST PER L'AUTONOMIA I LA VIDA DIGNA I PER UN SISTEMA DE CURES DIGNE I UNIVERSAL

L'actual Llei 39/200 de Promoció de l'Autonomia Personal i Atenció a les Persones en situació de dependència (LAPAD), va néixer el 14 de desembre fruit de la mobilització social i va representar una conquesta de gran rellevància i una fita important en la construcció de l'estat del benestar. Aprovada per unanimitat al Congrés dels Diputats, va néixer amb la voluntat de reconèixer el dret de les persones a rebre els suports necessaris per viure amb dignitat, autonomia i igualtat i per desenvolupar el seu projecte de vida en condicions de màxima llibertat possible. Es tractava, per tant, d'un canvi de paradigma: passar d'una mirada assistencialista a una lògica basada en drets.

Des d'un bon començament es va fer visible que havia nascut infrafinançada i que no donava resposta a les necessitats socials. A més, en diferents moments crítics de l'economia, es va aprofitar per endarrerir l'aplicació d'alguns aspectes de la llei i reduir el pressupost dedicat al seu desenvolupament, provocant llistes d'espera excessives, retards en les valoracions i resolucions i dificultats d'accés als serveis i prestacions. Al llarg dels anys la manca de recursos, la insuficient corresponsabilitat entre administracions i l'absència d'una aposta política sostinguda per reforçar el sistema públic de cures han impedit que la llei es tradueixi plenament en una garantia real i universal per a tothom.

Aquesta realitat impacta directament en la vida de milers de persones grans, amb discapacitat o en situació de dependència i les seves famílies, desplaçant el pes de les cures cap a les llars i a les xarxes personals.

És imprescindible reconèixer el paper central de les persones cuidadores (familiars, entorn proper i professionals), sovint invisibles i precaritzades, amb les dones assumint desproporcionadament aquestes tasques i reproduint desigualtats de gènere.

Les professionals de les cures, especialment en l'atenció domiciliària i residencial, mereixen salaris dignes, estabilitat laboral i reconeixement institucional. A primer de maig passat els sindicats majoritaris han signat un acord amb la Generalitat en el Sector Social de Catalunya que millora les condicions salarials i laborals de més de cent mil treballadors.

La Covid-19 va evidenciar la fragilitat del sistema de cures, la seva desigualtat i la seva condició d'infraestructura social essencial per la vida, la cohesió i la justícia social.

Aquella experiència col·lectiva també va fer més evident que mai, que les cures no poden continuar descansant de manera desproporcionada sobre les famílies ni especialment sobre les dones, ni tampoc sobre un sector professional precaritzat. Les cures han de ser enteses com una responsabilitat pública, col·lectiva i compartida, i això exigeix més recursos, serveis públics forts, reconeixement institucional, condicions laborals dignes i una mirada comunitària que permeti construir formes de suport més properes, flexibles i humanes.

No és fins a l'any 2020 que, fruit de la pressió social i sindical, s'aconsegueix implementar un pla de xoc amb l'objectiu de reduir les llistes d'espera i recuperar l'aplicació d'aquelles mesures que havien quedat aturades per manca de pressupost. Aquest pas va representar una millora rellevant, però no suficient. Tot i així, l'aportació estatal encara no arriba al 29% del pressupost dedicat a la aplicació de la Llei, quan el compromís inicial era que seria del 50% i la resta seria aportat per les CCAA. Tampoc la Generalitat de Catalunya ha estat a l'alçada de les necessitats, inclús reduint la seva aportació en diferents períodes.

La insuficiència del finançament és, sens dubte, un dels principals obstacles per garantir els drets que reconeix la Llei. S'ha de constatar també que segons dades de l'Imsero, la inversió total en cures representa actualment el 0,77% del PIB Estatal, quan la mitjana de la Unió Europea es del 1,6%, en alguns països s'apropen al 4%. És evident que sense un millor finançament no es podrà fer efectiva l'aplicació de la Llei i moltes persones continuaran veient negats els seus drets a la cura. Plantejar-se l'objectiu que els pressupostos dedicats a aquesta Llei arribin a un 2% del PIB ha de ser una aspiració social i política.

Volem destacar que la proposta de reforma de la Llei 39/2006 presentada pel Govern de l'Estat incorpora elements essencials per garantir que el dret de les persones sigui el centre de les cures per afrontar-la des d'una perspectiva pública, comunitària que garanteix un accés universal. Entre altres mesures, consideren fonamental les mesures necessàries per garantir que sigui respectada la voluntat de les persones així com la seva autonomia personal, aposta per una concepció més flexible i comunitària de les cures; reconeix la necessitat de dotar als Ajuntaments dels recursos suficients per assumir la gestió i el control del Servei d'Atenció Domiciliària (SAD), facilita nous marcs de convivència en el que les persones es donen suport mutu en pisos compartits, en habitatges col·laboratius o en habitatges rurals, permet estendre la prestació econòmica per cures a l'entorn relacional proper; es podrà organitzar col·lectivament els Serveis d'Ajuda a Domicili per millorar les condicions de les persones, elimina el règim d'incompatibilitat entre diferents tipus de prestacions; elimina els terminis suspensius que endarrerix l'accés a les prestacions econòmiques per a cures en entorn familiar, consolida la teleassistència com un dret subjectiu de caràcter universal i la facilita l'accés a

productes de suport per a l'autonomia personal en règim de préstec o cessió temporal.

Cal garantir drets tant per les persones dependents com per a les cuidadores familiars i professionals, reforçant el sistema públic i una distribució més justa de les tasques de cura.

Des del món local, com administració més propera a la ciutadania i primera porta d'entrada de moltes situacions de vulnerabilitat, és imprescindible defensar un model de cures públic, universal, comunitari, feminista i de qualitat. Les cures no poden continuar sent una qüestió residual o subordinada a la lògica de les retallades. Són una infraestructura essencial per sostenir la vida i per construir una societat més igualitària, cohesionada i més digna.

Per tots aquests motius, el Grup Municipal d'ERC Llavanes - AM proposa a la Junta de Portaveus l'adopció dels següents

ACORDS

PRIMER.- Adherir-nos al manifest de la Plataforma per l'Autonomia i la Vida Digna (PAVDi), fent seus els objectius i les reivindicacions que s'hi expressen en defensa d'un sistema de cures digne, universal, centrat en les persones i suficientment finançat.

SEGON.- Manifestar el suport al Projecte de Llei de reforma de la Llei 39/2006, d'Autonomia Personal i Atenció a la Dependència LAPAD, atès que suposa un avenç en la millora del sistema d'atenció i en la configuració d'un model més respectuós amb la voluntat, l'autonomia i les necessitats de les persones, i instar als grups parlamentaris amb representació al Congrés dels Diputats i al Senat a votar favorablement la seva aprovació.

TERCER.- Instar el Govern de l'Estat a assumir plenament la seva responsabilitat en el finançament del sistema de dependència, avançant cap al compliment del compromís inicial d'aportar el 50% del cost del desplegament de la llei, i a impulsar les mesures pressupostàries necessàries perquè, a curt termini, la inversió pública en polítiques de cures arribi al 2% del PIB.

QUART.- Instar la Generalitat de Catalunya a reforçar la seva aportació al sistema d'Autonomia Personal i Atenció a la Dependència, amb l'objectiu de reduir efectivament les llistes d'espera, agilitzar els processos de valoració i resolució, ampliar la cobertura de serveis i prestacions i garantir una resposta suficient, equitativa i de qualitat a tot el territori.

CINQUÈ.- Defensar que la reforma consolidi un model de cures més humà, flexible i just, que respecti l'autonomia personal, reforci el paper dels Ajuntaments en l'Atenció Domiciliària, impulsi formes comunitàries de suport, amplii les prestacions per cures a l'entorn, permeti l'organització col·lectiva del Servei d'Àjuda a Domicili i universalitzi la teleassistència.

SISÈ.- Reivindicar la necessitat de consolidar un model de cures públic, comunitari, universal, feminista i de qualitat, que situï la dignitat i l'autonomia de les persones al centre, entengui les cures com una responsabilitat col·lectiva, i garanteixi el dret de tothom a rebre els suports necessaris per viure amb dignitat.

SETÈ.- Manifestar la necessitat de dignificar les condicions de les persones cuidadores, tant professionals com familiars i de l'entorn proper, promovent més reconeixement social i institucional, més suport públic, millors condicions laborals, més serveis de respir i acompanyament i una distribució més justa i corresponsable de les tasques de cura.

VUITÈ.- Traslladar aquests acords a la Plataforma per l'Autonomia i la Vida Digna (PAVDi), al Govern de l'Estat, als grups parlamentaris del Congrés dels Diputats, del Senat i del Parlament de Catalunya, al Govern de la Generalitat, a les entitats municipalistes de Catalunya i als sindicats majoritaris.

Aquest document és una còpia autèntica d'un document electrònic validable a:		
Codi Segur de Validació	d5b2fa1c03dd46acbc45279c3bbf84001	
Url de validació	https://sedesimplifica01.absisccloud.com/absis/idi/arx/idiarxabsaweb/catala/asp/verificadorfirma.asp?NodeAbsisini=012	
Metadades	Núm. Registre entrada: ENTRA 2026/8539 - Data Registre: 22/06/2026 21:06:00 Origen: Origen ciutadà Estat d'elaboració: Original	